

Csikász István versei:

Február

*Domb — mögötte fák:
barnák meg lilák —
durván koppanó
jégre vált a hó.*

*Pengő párizsi-lék
a visszhangos ég
sima mint selyem
felhője oly kemény
mint ringó jéghegyek
a tükrös tengeren.
Vakít a hó
fehér a nap
sápadt az arcunk
fejünk lehajtjuk
szemünk lecsukjuk fáj
pupillánknak a
gyöngyház-fényű táj.*

*Pihelve állok
nem vagyok más
csak szürke árny.*

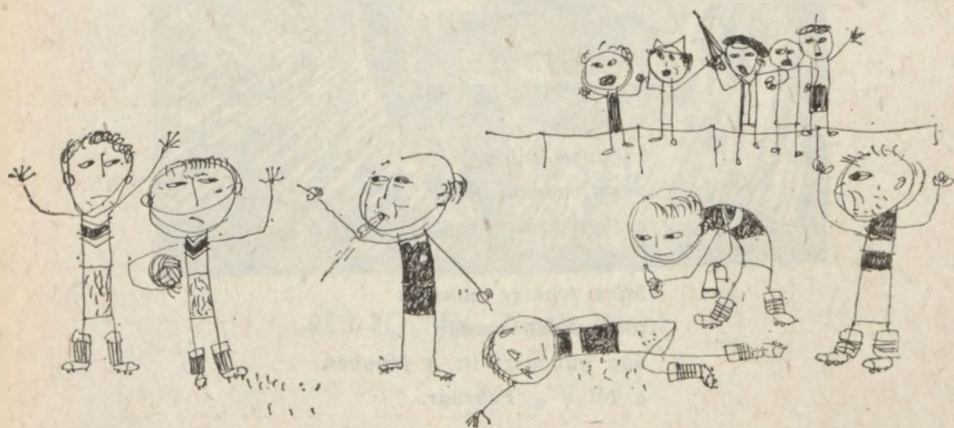
*Mint fehérre mosdott
tollászokodó madár
úgy gubbaszt itt a fényben
a tél s a Február.*

KAMASZ

Vörös-sárga-szín zsíros vágyak pattannak ajkamon
robogó rohanás a menésem s durva szikla a mozdulatom,
mély hangom tapintatlanul dübörögve visszhangzik
s csupa föcsögő röhögés dülled a pofacsontomon.

Részeg izzadás puhítja konok koponyámat mint a lagzik
csatakos zabáiban lötyyedten görnyedő parasztkét
Macskaköveket s tiltakozó pici füveket letaposva
végigdöngöm ezt az imbolygó utcát miként a szokék
kényesfarú dögök hátán sietve a kincsek odva
felé korbácsolják dühöngő paripáikat bőszen megvadulva.

Aztán majd csendesesen sirok
s megfogom anyám a kezed
kötényedbe törülöm szemem
mert minden órd egy-egy ütközet.

SZATHMÁRI BÉLA rajza